

TREŚĆ:
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

- 96 — nr 72 z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej 125

ZARZĄDZENIA:

- 97 — Ministra Kultury i Sztuki z dnia 26 stycznia 1963 r. w sprawie społecznej opieki nad zabytkami 127
98 — Prezesa Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie sposobu i terminów uiszczenia należności za druk opisu patentowego 128

OBWIESZCZENIE

- 99 — Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 20 lutego 1963 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały nr 99 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania 129

96

UCHWAŁA Nr 72 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 lutego 1963 r.

w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu uchwały są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami i ich uzupełnieniami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych, określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Przez produkcję jednorazową rozumie się również produkcję małoseryjną, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

§ 2. Przez nietypowe usługi (roboty) przemysłowe rozumie się usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienia.

§ 3. Ilekroć w dalszych przepisach uchwały mowa jest o artykułach nietypowych lub cenach artykułów nietypowych, rozumie się przez to również nietypowe usługi (roboty) przemysłowe oraz opłaty za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

Rozdział 2.

Ceny nietypowych artykułów produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym, państwowe przedsiębiorstwa przemysłu terenowego i jednostki spółdzielcze.

§ 4. 1. Ceny artykułów nietypowych z zastrzeżeniem przepisu § 5 określa się na podstawie planowej kalkulacji kosztu ich produkcji, sporządzonej przez wykonawcę zgodnie z obowiązującymi zasadami kalkulacji, z doliczeniem zysku osiąganego na najbardziej zbliżonych artykułach (usługach — robotach), nie wyższego jednak niż przeciętny zysk osiągniany w danym zakładzie.

2. Jeżeli ceny wyrobów typowych nie pokrywają ich kosztu, kalkulację, o której mowa w ust. 1, sporządza się na podstawie planowego kosztu, z uwzględnieniem zysku w wysokości nie przekraczającej 5%.

3. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk w produkcji nietypowej przewyższy zysk określony w kalkulacji (ust. 1) więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy. Zysk ten podlega przelaniu:

- 1) przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym — w trybie i na zasadach określonych w uchwale nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i ich zjednoczeń, objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1960 r. Nr 91, poz. 411, z 1961 r. Nr 79, poz. 329 i z 1963 r. Nr 14, poz. 77),
- 2) przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłu terenowego — w trybie i na zasadach określonych w uchwale nr 289 Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1961 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłu terenowego i wykonawstwa inwestycyjnego objętych planowaniem terenowym (Monitor Polski Nr 64, poz. 276),
- 3) przez jednostki spółdzielcze — w trybie i na zasadach określonych przez właściwe centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 5. Jeżeli artykuł nietypowy różni się w wykonaniu lub wyposażeniu od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, a w obowiązującym dla artykułu typowego cenniku (cenie) nie przewidziano dla tych zmian odpowiednich narzutów lub opustów, cenę artykułu nietypowego określa się zwiększając lub zmniejszając cenę artykułu typowego o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian z uwzględnieniem przypadającego od tej różnicy zysku w wysokości osiąganey na artykule typowym.

§ 6. 1. W wyjątkowych przypadkach (np. przy nietypowych skomplikowanych remontach i produkcji skomplikowanych maszyn i urządzeń), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, dopuszczalne jest określenie limitu ceny.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną ustala się na podstawie kalkulacji wynikowej. Jeżeli cena wynikająca z tej kalkulacji jest wyższa od określonego limitu ceny, za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

§ 7. 1. Ceny nietypowych artykułów oraz limity cen, o których mowa w § 6, określają w drodze porozumienia wykonawca i zamawiający na zasadach ustalonych w niniejszym rozdziale.

2. Ministrowie nadzorujący wykonawców lub zamawiających mogą zastrzec sobie prawo zatwierdzania uzgodnionych cen lub upoważnić do tego dyrektorów zjednoczeń wiodących, zrzeszających wykonawców lub zamawiających.

§ 8. 1. Wykonawca po otrzymaniu zamówienia przesyła zamawiającemu kalkulację, uzasadniającą proponowaną cenę.

2. Jeżeli zamawiający nie zgadza się na proponowaną cenę, obowiązany jest zgłosić wykonawcy swe zastrzeżenia.

§ 9. 1. Jeżeli wykonawcą jest przedsiębiorstwo państwowe, w razie nieuzgodnienia wysokości ceny (§ 7 ust. 1) cenę tę ustala minister nadzorujący wykonawcę w porozumieniu z ministrem nadzorującym zamawiającego.

2. Ministrowie mogą upoważnić dyrektorów zjednoczeń wiodących zrzeszających uczestników porozumień branżowych do ustalania cen, o których mowa w ust. 1.

3. Jeżeli nie zostanie osiągnięte porozumienie co do ustalenia ceny zgodnie z ust. 1 lub 2, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen.

4. Jeżeli wykonawca i zamawiający należą do tego samego centralnego związku spółdzielczego, a wartość dostawy nie przekracza kwoty 100.000 zł, w razie nieuzgodnienia ceny (§ 7 ust. 1) cenę ustala centralny związek spółdzielczy.

5. W przypadkach nie wymienionych w ust. 1—4, gdy wykonawcą artykułu nietypowego jest jednostka spółdzielcza, w razie nieuzgodnienia ceny (§ 7 ust. 1) cenę tę ustala wojewódzka komisja cen (Komisja Cen m. st. Warszawy) właściwa dla siedziby wykonawcy.

§ 10. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Państwową Komisją Cen określają tryb uzgadniania cen artykułów nietypowych, produkowanych przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym, państwowe przedsiębiorstwa przemysłu terenowego i jednostki spółdzielcze, a w szczególności terminy przedstawiania kalkulacji (§ 8 ust. 1), terminy zgłaszania zastrzeżeń (§ 8 ust. 2) oraz wyliczenie przypadków, w których uzgodnione ceny artykułów nietypowych wymagają zatwierdzenia (§ 7 ust. 2).

§ 11. Upoważnia się Państwową Komisję Cen do określania w porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów odrębnych niż ustalone w niniejszym rozdziale zasad i trybu ustalania cen na artykuły nietypowe produkowane przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe objęte planowaniem centralnym, jeżeli artykuły te mają szczególne znaczenie dla planu inwestycyjnego.

Rozdział 3.

Ceny artykułów nietypowych produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

§ 12. 1. Ceny artykułów nietypowych, produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej, określa się na podstawie kalkulacji sporządzonej przez wykonawcę.

2. Kalkulację sporządza się na podstawie kosztu produkcji, z uwzględnieniem zysku w wysokości nie przekraczającej normy określonej przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 13. 1. Jeżeli wartość zamówienia nie przekracza kwoty 5.000 zł, ceny artykułów nietypowych uzgadniają w drodze porozumienia wykonawca i zamawiający.

2. Jeżeli wartość zamówienia przekracza kwotę zł 5.000, cenę ustala właściwa dla siedziby wykonawcy wojewódzka komisja cen (Komisja Cen m. st. Warszawy) na wniosek wykonawcy zaopiniowany przez zamawiającego.

3. Państwowa Komisja Cen może określić, że przepisy ust. 1 będą stosowane do zamówień, których wartość nie przekracza kwoty zł 10.000.

4. Przy ustalaniu cen na artykuły nietypowe produkowane przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej przepis § 8 stosuje się odpowiednio.

§ 14. 1. Właściwy minister w porozumieniu z Państwową Komisją Cen może upoważnić podległe mu jednostki do uzgadniania cen artykułów nietypowych również przy wartości zamówień przekraczających kwoty określone w § 13 ust. 2 i 3.

2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone tylko jednostce państwowej, której stan organizacyjny daje gwarancję, że przekazane uprawnienie wykorzystana zgodnie z zasadami określonymi w uchwale.

§ 15. Państwowa Komisja Cen na wniosek Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości określi szczegółowy tryb uzgadniania i ustalania cen artykułów nietypowych produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

§ 16. Jeżeli zamawiającym jest jednostka państwowa, a zamówienie zostało udzielone w drodze przetargu, nie ma zastosowania przepis § 13 ust. 2. Przy określaniu ceny stosuje się zasady określone w § 12.

§ 17. Przepisy §§ 12—16 stosuje się również do rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu,

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 18. 1. Uchwała nie ma zastosowania do artykułów i usług produkowanych lub wykonywanych na potrzeby ludności.

2. Uchwała nie narusza przepisów uchwały nr 55 Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1962 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen artykułów i usług przeznaczonych na eksport oraz rozliczeń z przedsiębiorstwami handlu zagranicznego (Monitor Polski Nr 22, poz. 95) i uchwały nr 314 Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 1961 r. w sprawie usprawnienia kooperacji przemysłowej (Monitor Polski Nr 69, poz. 296).

§ 19. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r. w sprawie zasad ustalania cen produktów nietypowych oraz opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-94, poz. 1304 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 684),
- 2) § 5 uchwały nr 279 Rady Ministrów z dnia 18 maja 1954 r. w sprawie zasad ustalania cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych wytwarzanych przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu drobnego, przedsiębiorstwa przemysłu spółdzielczego oraz przedsiębiorstwa gospodarki nie uspołecznionej (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-52, poz. 695 i z 1955 r. Nr 5, poz. 62),

3) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311),

4) § 2 pkt 2 i § 3 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 6 lipca 1954 r. w sprawie przekazania uprawnień do ustalania cen usług (robót) o charakterze przemysłowym wykonywanych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu drobnego, spółdzielnie oraz przedsiębiorstwa gospodarki nie uspołecznionej (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-65, poz. 847 i z 1956 r. Nr 14, poz. 222 oraz Biuletyn Państwowej Komisji Cen z 1959 r. Nr 9, poz. 81).

§ 20. Ilekroć w uchwale mowa jest o ministrze, należy przez to rozumieć także przewodniczących komitetów i komisji będących naczelnymi organami administracji państwowej oraz kierowników urzędów centralnych.

§ 21. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, właściwym ministrom i Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen.

§ 22. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

97

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 26 stycznia 1963 r.

w sprawie społecznej opieki nad zabytkami. •

Na podstawie art. 71 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. Nr 10, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w dalszych przepisach mowa jest o konserwatorze, należy przez to rozumieć wojewódzkiego konserwatora zabytków (konserwatora miasta wyłączonego z województwa).

2. Użyty w dalszych przepisach skrót „PTTK” oznacza Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze.

§ 2. 1. Przedmiotem opieki społecznej nad zabytkami może być każdy zabytek nieruchomy.

2. Zakres opieki społecznej obejmuje:

- 1) podejmowanie starań o utrzymanie w należyłym stanie zabytku i jego najbliższego otoczenia,
- 2) troska o należyte zagospodarowanie zabytku,
- 3) popularyzację znaczenia historycznego, naukowego lub artystycznego zabytku dla celów dydaktyczno-oświatowych.

3. Organizację opieki społecznej nad zabytkami powierza się Polskiemu Towarzystwu Turystyczno-Krajoznawczemu.

§ 3. 1. Opiekę społeczną nad zabytkami sprawują opiekunowie społeczni nad zabytkami, zwani dalej opiekunami.

2. Opiekunami mogą być:

- 1) osoby fizyczne pełnoletnie, nie karane sądownie za przestępstwa z chęci zysku,
- 2) osoby prawne,

3) zespoły osób zorganizowane w instytucjach, organizacjach, stowarzyszeniach lub szkołach, które wykazały zainteresowanie celami opieki społecznej nad zabytkami lub posiadają pewien dorobek w tej dziedzinie.

§ 4. Kandydat na opiekuna zgłasza zamiar sprawowania opieki nad wybranym przez siebie zabytkiem lub grupą zabytków zarządowi okręgu PTTK, właściwemu ze względu na miejsce znajdowania się zabytku.

§ 5. 1. Zarząd okręgu PTTK wpisuje kandydata na listę opiekunów po uzyskaniu zgody właściwego konserwatora.

2. Konserwator wyrażając zgodę na osobę kandydata określa zabytek lub grupę zabytków powierzonych jego opiece.

§ 6. 1. Zarząd okręgu PTTK zawiadamia kandydata o wpisaniu na listę opiekunów.

2. Odpisy zawiadomień przesyła się do wiadomości właściwym ze względu na miejsce znajdowania się zabytku:

- 1) prezydium gromadzkiej rady narodowej lub rady narodowej osiedla,
- 2) prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej,
- 3) konserwatora.

§ 7. 1. Opiekun otrzymuje legitymację wystawioną przez Zarząd Główny PTTK na wniosek zarządu okręgu PTTK i poświadczoną przez konserwatora.

2. Wzór legitymacji ustala Zarząd Główny PTTK w porozumieniu z Zarządem Muzeów i Ochrony Zabytków Ministerstwa Kultury i Sztuki.